

Ik Ben De Regen

Henk van Straten

Ik Ben De Regen

Lebowski, Amsterdam 2009

Eerste druk, oktober 2008
Tweede druk, augustus 2009

© Henk van Straten, 2008
© Lebowski, Amsterdam 2008
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Illustraties binnenwerk: © Michiel Walrave
Typografie: ZetProducties
Foto achterzijde: Wybrant Deksel

ISBN 978 90 488 0099 5
NUR 301

www.henkvanstraten.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor Diek

You make yourself so beautiful,
you make yourself so, so beautiful
and now I feel like I'm going,
I'm going to set myself on fire
'Margin Walker' – Fugazi

If I cut off your arms and legs and
wrap you in some fucked-up cocoon,
would you still look at me and say
'you can't catch what you can't see'?
well I caught you honey,
like the clap sugar,
what do you think of that?
'And then the C.H.U.D.S. came' – Daughters

All these fairy tale forevers welcome everyone in
and it's no wonder that she fell from this great blue sky
'Love as Arson' – Converge

This marks the return
of a threat we should have never taken back:
to live our lives with unwavering intent
and in the spirit of a new romance
'Breaking the Cycle' – Modern Life is War

Lisa, mijn ex. De moeder van mijn acht maanden oude zoon-tje. Ze zei: 'Ik kom hem niet brengen. Je kunt amper praten.'

Woorden als dartpijltjes.

De vrouw die ooit iedere avond het zinnetje 'Ik hou van je' als een zachte deken over mijn trommelvlies kon leggen, gesproken met een mond die me deed verlangen naar een universum opgebouwd uit niets dan meer, meer, meer van haar woorden. Een mond waar ik in wilde kruipen.

Nu was alles anders.

Ik zei: 'Ja, maar de verbinding is ook slecht.'

'Chris, alsjeblieft. Ik ken je toch.'

Ze had gelijk: de telefoon op oorhoogte houden was al bijna niet voor elkaar te krijgen, laat staan een gedegen argumentatie op touw zetten. Mijn brein was als een bang kind, duwend en schoppend tegen de binnenkant van mijn schedel.

Communicatie was, fysiek gezien, geen prioriteit.

Ze zei: 'Ik wil dat je eerlijk bent.'

'Goed, oké dan. Ik heb vandaag inderdaad een kater. Maar morgen niet meer.'

'Wie zegt me dat je vanavond niet weer gaat drinken?'

'Hij is ook mijn zoon, Lisa.'

'Ik hang nu op.'

'Ik zie hem morgen, ja?'

'We zien wel. Ik ga ophangen.'

Zodra hij geboren was, wist ik al dat ik hem kwijt zou raken. Lisa's moeder mocht hem als eerste vasthouden. Waarom dat zo was, weet ik niet precies, maar iedereen, zelfs ik, leek het vanzelfsprekend te vinden. Het ging al een hele tijd slecht tussen Lisa en mij. Iedereen wist dat het een kwestie van tijd was voor ik buitenspel werd gezet, en die nieuwe rolverdeling was nu al merkbaar.

Toen ik hem eindelijk in mijn armen hield, voelde het dan ook meer als vaarwel dan hallo. Ik wist dat Lisa bij me wegging en ik wist dat die kleine vingertjes en die kleine voetjes en dat kleine neusje met haar mee zouden gaan.

Nieuw leven en de prille onschuld die ermee gepaard gaat, zij het bij mensen of dieren, had me altijd al melancholisch gestemd, maar dit was zo dichtbij, zo krachtig, zo volkomen anders. Met zijn warme, kwetsbare lijfje in een doek gerold en tegen me aan gedrukt – niets dan reflexen en ongeopende zintuigen – voelde het alsof iemand een greep op mijn hart had en alleen uit beleefdheid nog even wachtte alvorens het eruit te rukken.

Het was hun blik. Lisa, haar moeder, haar zus: een mengeling van meelij en gebrek aan vertrouwen. Het was de stilte, de stilte die allesbehalve een stilte was. Ik wist dat ik verloren had. Ik had al verloren voordat ik was begonnen.

Angstig keek ik de kamer rond. Hoe ze me altijd weer wist te bellen wanneer ik een kater had, was me een raadsel. Misschien had ze hier wel een verborgen camera laten ophangen. Of af luisterapparatuur.

Nee, dit was cocaïneparanoia. Ik haalde twee werelden door elkaar. Ik was hier de privédetective. Niet zij. Zij wist haar lipstick nog niet eens op te sporen.

Mijn horloge zei veertien over twee en tikte alsof het nergens last van had. Ik keek uit het raam naar beneden, naar de gevel van Hotel Malibu. Iemand liep de bar in. Ik kon niet zien wie. Misschien Neus, zijn vingers friemelend aan de klei-

ne witte envelopjes in zijn broekzak. Of Shahab, op zoek naar die eerste jonge klare om de schreeuwende geesten in zijn hoofd mee weg te spoelen.

Ik had ze ook, die geesten. Maar voor mij was het nog te vroeg om al de kroeg in te gaan. En daarbij, vandaag ging ik sowieso niets drinken, want morgen moest ik fit zijn. Met een geschoren gezicht zou ik de deur openen en Lisa zonder te knipperen aankijken met frisse ogen waar niets dan nonchalante vanzelfsprekendheid uit sprak.

Mijn zoontje zou naar me lachen.

Grijze regendruppels liepen in groepjes over het raam naar beneden. Stroef en met tegenzin, alsof ze op weg waren naar hun werk en de week nog niet eens doormidden was. De neonletters van het hotel gaven flets, koud licht in de diepte. Ik keek naar de overkant. Geslachtsloze silhouetten verwikkeld in een dans of gevecht achter het gordijn van een van de kamers.

De telefoon ging. Ik nam niet op en liep gebogen mijn koffiekleurige badkamer in om te kotsen. Er kwam geen kots, alleen maar gal. Ik had niets meer te kotsen. Allang niet meer. Maar mijn maag was nog niet tevreden, er was nog meer dan genoeg om ván te kotsen.

De telefoon viel stil. Buiten blafte herhaaldelijk een hond, telkens twee keer en met exact dezelfde interval.

Ik beschouwde mezelf als een schrijver. En een goede ook. Een roman in de winkels – oké, sommige winkels – en een tweede in de maak. Prima, dacht ik. Schrijvers drinken en kotsen, dat was al zo sinds het begin der tijden.

Terug in de kamer ging ik voor de computer zitten. Hoofdstuk achttien.

Wat is het probleem van die blaffende hond? Wie is de eigenaar en waarom doet diegene er godverdomme niks aan? Wat bezielt mensen? Wat bezielt dieren? Waarom voelt zelfs het zetten van een kopje koffie aan als waden door roodhete lava?

Dit was louter mijn eigen kater op een beeldscherm. Hoofdstuk achttien wachtte al dagen op zijn eerste woorden. Soms moesten zelfs de beste schrijvers wachten op inspiratie.

Onzin, dacht ik. Het zijn juist de slechte schrijvers die zichzelf dit wijsmaken.

Opnieuw ging de telefoon, maar ditmaal was de beltoon anders. Ernstiger. Met frisse moed nam ik me voor om de volgende keer gewoon op te nemen. Dit besluit deed me zo diep zuchten dat ik de dikke laag teer onder in mijn longen kon horen kraken.

De derde keer dat de telefoon ging, was tien minuten later. Ik zat net op de bank voorzichtig een hardgekookt eitje te eten en begon op het moment dat ik opnam ongecontroleerd te kokhalzen. Aan de andere kant van de lijn bleef het stil. De stilte klonk niet geduldig. Ik deed mijn uiterste best iets te zeggen en de eerste woorden klonken alsof ik tegelijkertijd een krant verfrommelde.

‘Hallo? Met wie spreek ik?’

‘Chris? Ben jij het?’

‘Ja, sorry, moment... Hallo?’

‘Chris, wat is er aan de hand?’

‘Niks! Jezus! Met wie spreek ik?’

‘Judith Halbraken.’

Ik verslikte me opnieuw. ‘O, Judith! Hallo!’

Zweet stond in hete parels op mijn voorhoofd. Judith Halbraken was mijn opdrachtgeefster. Dus mijn baas. Dus niet iemand die je wilt spreken als je last hebt van een catastrofale drank- en drugskater.

Judith was al ergens in de zestig, maar niemand wist precies hoe ver. Ze had droog, met waterstofperoxide geblondeerd haar dat allang betongrijs had moeten zijn en alle kanten op stond. Dat, in combinatie met haar mollige postuur, haar geringe lengte en overdadige make-up, deed haar nog het

meest lijken op het opgegraven stoffelijk overschot van een chagrijnige clown.

‘Ik heb een opdracht voor je.’

‘O... super,’ zei ik en zocht naar pen en papier tussen alle rotzooi op het salontafeltje naast de bank. ‘Wat voor iets?’

‘Ik weet het fijne er niet van. De man laat niet veel los.’

Ik vond een potlood en een notitieblokje en schreef: *Man*.

‘Hoe heet hij?’

‘Janssen. Arie Janssen.’

Ik noteerde de naam.

‘Waar kan ik hem ontmoeten?’

‘De Tijgerlounge.’

Ik schreef op: *Rijk*. En eronder: *Eikel?*

Judith sprak opnieuw. ‘Morgen om half vier.’

Ik noteerde 15:30 en liet het potlood uit mijn vingers vallen. Morgen kon ik niet. Morgen had ik Gijs.

‘Prima,’ zei ik. ‘Geen probleem.’

‘O, en nog iets, Chris,’ zei Judith. Er viel een stilte. Ik hoorde haar zuchten. ‘Ik hoop dat je begrijpt dat dit voorlopig je laatste kans is. Zorg dat je het niet verkloot.’

Buiten blafte de hond twee keer. Ik tekende een poppetje. Keek ernaar. Tekende nog een kleiner poppetje ernaast. Ze stonden hand in hand. Puntjes als ogen. Een halve cirkel als glimlach. Wijd en groot. Mondhoeken naar de hemel.